

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

“Ενα άριστουργηματικό διήγημα της περιφήμου Γερμανίδος μυθιστοριογράφου Βίκι Μπάουμ, της συγγραφέως του «Γκράντ Ότέλ» και του «Λάκ-ώ-Ντάμ»

Ο Ιμπρεσσάριος Γιόχαν Φίλιπς ταξίδευε εκείνο το πρωί με τον υπόγειο σιδηρόδρομο. Σε μια στιγμή, καθώς σήκωσε τα μάτια του από την εφημερίδα, είδε μια γυναίκα καθισμένη απέναντί του και το αντίκρουσμά της του έκανε τόση εντύπωση, ώστε ένοιωσε ένα ρίγος να του περνάει το κορμί.

“Η γυναίκα αυτή — που είχε μια ακαθόριστη ηλικία και που όνομαζόταν “Αλμα Ντριγκάλσκυ, όπως έμαθε αργότερα — ήταν ή ίδια ή εικόνα της δυστυχίας. “Εφτανε μόνο να τη δει κανείς για να σχηματίσει την εντύπωση ότι η φτώχεια, σε όλη τη φρίκη, είχε πάρει ανθρώπινη μορφή. Δεν ήταν μόνο η ξέθωρος και θλιβερός τουφες των γκριζών μαλλιών της γύρω από ένα αδυνατισμένο πρόσωπο, που έκαναν τον Ιμπρεσσάριο να συγκινηθεί τόσο, μα και η αναρίθμητες ρυτίδες που αϋλάκωναν μια επιδερμίδα μαραμμένη από τις στερήσεις και την άθλιότητα.

“Η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα είχε σταυρώσει παθητικά τα δύο της χέρια πάνω από το άδειανό της δίχτυ για τα ψώνια και άφηνε να φαίνονται με μια εγκατάλειψη όλου της του είνε, τα παλιά της παπούτσια με τα στραβοπατημένα τακούνια και τα κουρελιασμένα ρούχα της, που ήταν χωρίς φόρμα πειά, μα καθαρά, πράγμα που συγκινούσε διπλά.

Αυτό που συγκίνησε ξεχωριστά τον Γιόχαν Φίλιπς ήταν η συνταρακτική απάθεια της στάσεώς της και η θλιβερή, απλανής και απελπισμένη έκφρασις του βλέμματός της κάτω από τα ασάλευτα βλέφαρά της. Γύοισε άλλο το βλέμμα του, ελπίζοντας να διώξει τη θλιβερή αυτή εντύπωση και κατά τη σύντομη αυτή στιγμή μια έμπνευσις ήρθε στο γόνιμο πάντα σε σκέψεις μυαλό του.

Είδε καθαρά με τη φαντασία του τη σκηνή του φινάλε του νέου φιλμ «Η “Αβυσσος», που γύριζε εκείνες τις δυο ημέρες: “Ενα πυκνό κι’ εξαγριωμένο πλήθος γυναικών, όμοιων μ’ αυτήν που είχε μπροστά του, προχωρούσε μαινόμενο προς μια πολυτελή μαρμαρένια σκάλα και εξαφνα μια απ’ αυτές (που ασφαλώς έπρεπε να είναι αυτή ή δυστυχισμένη, που καθόταν τώρα απέναντί του), χωριζόταν από τις άλλες και διέσχισε γρήγορα το διάστημα που έμενε ελεύθερο μεταξύ του πλήθους και της μεγαλοπρεπούς κατοικίας. Παίρνοντας θάρρος από το παράδειγμα της ή μανιασμένη όρδη των άλλων γυναικών, ώρμούσε κι’ αυτή ούρλιαζοντας κατά του μεγάλου και...

“Ο Ιμπρεσσάριος στο σημείο αυτό άνοιξε τα μάτια του διάπλατα και θυμήθηκε πως βρισκόταν όχι στο στούντιο, μα σε ένα βαγόνι του υπόγειου σιδηροδρόμου. “Αμέσως κατόπιν, συννερχόμενος, πλησίασε τη δυστυχισμένη γυναίκα, που είχε τραβήξει τόσο την προσοχή του, χωρίς να υποτιμάζεται ή ίδια τίποτε. “Εβγαλε ένα χαρτί, έγραψε μερικές λέξεις και της το έδωσε λέγοντάς της:

— “Αν θέλετε, πηγαίνετε να βρήτε τον κύριο, που το όνομά του είναι γραμμένο σ’ αυτό το χαρτί. Αυτός θα σας δώσει σίγουρα μιό εργασία, για την οποία θα πληρωνόσαστε καλά.

“Η “Αλμα Ντριγκάλσκυ δεν κατάλαβε στην αρχή τα λόγια, που ο Ιμπρεσσάριος της είπε μ’ έναν τρόπο τόσο απροσδόκητο και όταν ο Φίλιπς, που το άντελήφθηκε αυτό, της τα ξαναείπε λέξι προς λέξι, δεν έσήκωσε καν τα μάτια της να τον κυττάει. “Θάλεγε κανείς πως ήταν πολύ κουρασμένη για να κουνήσει το κεφάλι της ή ακόμα ότι τα μάτια της με τα κοκκινισμένα βλέφαρα της απαγόρευαν να κάνει μιό κίνηση, που θα την πονούσε και που σίγουρα θα ήταν περιττή.

“Άνοιξε μόνο το στόμα της και ρώτησε με φωνή θλιβερή που δεν είχε κανένα ξεχωριστό τόνο:

— Μήπως πρόκειται να πάω σε κανένα σπίτι ή σε κανένα γραφείο για να το σιγουρίζω;

— “Οχι... “Η δουλειά που σε στέλνω είναι ευχάριστη και καταλοπληρώνεται. Θα σου εξηγήσουν περι τίνος πρόκειται όταν παρουσιαστής εκεί που γράφει το χαρτί.

— “Ως τώρα σιγύριζα κάποιο γραφείο. Είχα μιό ώρα δουλειά την ημέρα και μούδιναν εβδομήντα φένιγκ. Μα το γραφείο αυτό έκλεισε. “Θάθελα να εύρισκα καμμιά άλλη τέτοια δουλειά, είπε η “Αλμα Ντριγκάλσκυ με κάποια έπιμονή στον πόνο της, ενώ το τραίνο, καθώς περνούσε από μιό καμπύλη της γραμμής, έρριχνε το ίσχνό κορμί της προς τα εμπρός.

— Σίγουρα ή ζωή δεν θα είναι καθόλου εύκολη για σένα, είπε ο Φίλιπς συμπνευτικά.

“Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν απάντησε αμέσως.

— Μπα! είπε επί τέλους. “Όλα θα πήγαιναν καλά, αν ο άντρας μου δεν είχε τις κρίσεις του. “Όταν τον πιάνουν αυτές ή καταραμένες κρίσεις, ούτε τέσσαρες άνθρωποι δεν μπορούν να τον συγκρατήσουν στο κρεβάτι του, τόση είναι ή μανία του. “Όλον τον άλλο καιρό δεν κάνει σχεδόν τίποτε, τεμπελιάζει, γκρι-

Σε μιό στιγμή, σήκωσε τα μάτια του από την εφημερίδα του.

γιάζει. "Α! μά ή κρίσεις του, σ'αξ ξαναλέω, είνε ένα πρῶγμα τρομερό. Έργαζόταν στού Μπούς και Ζάμπιτς και έκει, μιὰ μέρα, ένα κομμάτι σίδερο τόν βρήκε κατακέφαλα. Τό κακό ὡστόσο δέν ἦρθε μόνο ἀπ' αὐτό τό δυστύχημα, μά πρό πάντων γιατί ἔπινε πολύ. "Έτσι εἶπε ὁ γιατρός και ἔχει δίκη. Και ὁ γυιός μου δέν εἶνε κι' αὐτός καλά. Εἶνε ἀδύνατος στό μυαλό και δέν ἔχει γερό τό κεφάλι του. Εἶνε κι' αὐτό, ξέρετε, τρομερό. "Όσο ἦταν μικρός, δέν καταλαβαίναμε τίποτε... "Έμενε ἄρες δλόκληρες καθισμένος στό καρεκλάκι του. Μά ἀπό τότε πού μεγάλωσε — εἶνε τώρα δεκάξη χρόνων — πηγαίνει ὀληένα και πιό ἄσχημα και εἶνε κι' αὐτό ἄλλο βάσανο. Πρέπει νά δουλεύω και γιά τούς τρεῖς μας. Και ὅμως δέν ἔχω πειά τή δύναμι. Τίς προάλλες, καθώς ξαναγύριζα στό σπίτι μας, ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου στόν δρόμο. Μὲ πήγαν σ' ένα φαρμακεῖο... Τό κεφάλι μου στριφογύριζε... Δέν ἔξερα πειά πού ἦμουν. "Ό γιατρός εἶπε πῶς τό ἔπαθα αὐτό γιατί τρώω λίγο. Μά πῶς μπορῶ νά φάω περισσότερο μέ ἑβδομηντα φένιγκ τήν ἡμέρα. Πρέπει νά πληρώσω τό νοῖκι και τό γκάζι.

"Η δυστυχισμένη τὰ ἔλεγε ὄλα αὐτά μέ φωνή μονότονη και στριγγή και φαινόταν, καθὼς ἦταν σκυμμένη πάνω ἀπό τό δίχτυ της πῶς μιλοῦσε στόν ἴδιο τόν ἑαυτό της.

— Καλά, καλή μου γυναῖκα. Πήγαινε αὔριο νά δῆς τόν κ. Θόρμπεργκε πού γράφω στό σημειῖωμά μου και σίγουρα ἡ κατάστασῖς σου θά βελτιωθῆ στό ἔξῃς.

Και ὁ Φίλιπς, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, μ' ένα τόνο ἐνθαρρυντικό, σηκώθηκε ἀπότομα και βγήκε ἀπό τό τραῖνο πού εἶχε σταιατήσει, χωρίς νά ξέρη σέ ποιό σταθμό βρισκόταν.

"Η "Άλμα Ντριγκάλσκου τόν εἶδε νά φεύγει. «Πῶς μποροῦν νά ξεμερώσουν γιά μένα καλύτερες ἡμέρες;» ἀναρωτήθηκε και κούνησε θλιβερά τό κεφάλι της.

Και ὅμως ἔτσι ἄρχισε ἡ θαυμασία σταδιοδρομία τῆς "Άλμας Ντριγκάλσκου στόν κινηματογράφο.

* * *

Κοκκαλιάρα, καταρτυιδωμένη, πιό ἄθλια ἀπό ποτέ, σύρθηκε τήν ἄλλη μέρα ὡς τὰ γραφεῖα τῆς Κινηματογραφικῆς Ἑταιρείας "Άλφα μέ τήν ὑπέροχη ἐπίπλωσί τους και ζήτησε νά εἶ τόν κ. Θόρμπεργκε — τόν ποιητή Ρενάτους Θόρμπεργκε, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει πολλά σενάρια τελευταῖα.

"Ό Θόρμπεργκε, βλέποντάς την, δέν μπόρεσε νά κρύψῃ τόν ἐνθουσιασμό του και κάλεσε ἀμέσως και τούς ἄλλους συναδέλφους του πού στάθηκαν, ὅπως κι' αὐτός, ἐκστατικοὶ μπροστά στό «εὖσημα». "Η φτωχή γυναῖκα, ἐννοεῖται, μή βλέποντας μή καταλαβαίνοντας τί μποροῦσε νά τούς προκαλέσῃ τέτοιο ἐνθουσιασμό, ἔμενε καρφωμένη στή θέσι της, λίγο ντροπιασμένη μπροστά τους. Εἶχε φτάσει σ' ένα τέτοιο σημεῖο ἀθλιότητος, ὡστε ἀδιαφοροῦσε σέ ὅ,τι γινόταν γύρω της. Εἶχε πάει ἐκεῖ μέ τήν ἐλπίδα νά βρῆ δουλειά και περίμενε παθητικά νά εὐαρεστηθοῦν ν' ἀσχοληθοῦν μαζί της. "Όστόσο, ὅταν τήν παρακάλεσαν νά περάσῃ στό στούντιο και τῆς ὑποσχέθηκαν δέκα μάρκα γιά τήν ἡμέρα της, δέν ὑπόρεσε νά πιστέψῃ στήν τύχη της.

Κι' ἄλλες γυναῖκες ντυμένες σάν κι' αὐτή βρισκόντουσαν μέσα σ' αὐτό τό στούντιο. Κι' αὐτές εἶχαν ἐπίσης ρυτίδες και μαυρῖλες γύρω ἀπό τὰ μάτια, μά ἡ δικές τους ἦσαν χαραγμένες μέ τό κραγιόνι στό πρόσωπά τους. "Η "Άλμα Ντριγκάλσκου, πού ἀνακατεῦτηκε σ' αὐτό τό πλήθος, ξεχώριζε μέ τό πρῶτο, γιατί φαινόταν σάν διάφανη ἀνάμεσα σ' αὐτά τὰ μακιγιαρισμένα πρόσωπα. "Η διαπεραστική και κρύα ἀνάσα τῆς μεγάλης δυστυχίας ξεχυνόταν ἀπό πάνω της, ἀπό τὰ κουρέλια της και τὰ δάκρυα κύλησαν σέ λίγο στό ἴσχνά μάγουλα, τόσο ἡ ζωηρή λάμψις τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων πλήγωνε τὰ φτωχά πληγωμένα της μάτια.

"Έπειτα ἀπό μιὰ ὥρα στριμώγματος ἀνάμεσα σ' αὐτό τό

πλήθος, βρέθηκε τοποθετημένη στό κέντρο ἑνός ὀμίλου μέσα στό φῶς. "Ένα ἄτομο, σκαρφαλωμένο σέ μιὰ σκαλωσιά, φώναξε ένα πρόσταγμα, μέ μιὰ φωνή τῆς ὁποίας ἡ δύναμις δεκαπλασιάστηκε ἀπό τό μεγάφωνο.

Και τό γύρισμα ἄρχισε.

"Όταν τελείωσε ἡ σκηνή αὐτή, ἡ γυναῖκες πήγαν στήν καμπίνα τοῦ στούντιο γιά νά προγευματίσουν. "Η Ντριγκάλσκου δέν τούς ἀκολούθησε. Κατέφυγε σέ μιὰ γωνιά τοῦ στούντιο και ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη της ένα κομμάτι ξερό και μαῦρο ψωμί.

"Ἦταν μιὰ ἐποχή, πού αὐτή ἡ δυστυχισμένη θά μοῦ ἐνέπνεε ένα ποίημα», σκέφτηκε ὁ Θόρμπεργκε, ὁ ὁποῖος περνώντας ἀπ' ἐκεῖ σκόνταψε σχεδόν σ' αὐτό τό ἀνθρώπινο κουρέλι, τό ἀκουμπισμένο στόν τοῖχο. «Μά σήμερα... Μπᾶ! Τόσο τό χειρότερο!...»

Σέ λίγο ἄρχισε τό γύρισμα τῆς δεύτερης σκηνῆς. "Ό Φίλιπς, ὁ ἱμπρεσσάριος, σκαρφαλωμένος σέ μιὰ σκάλα, ἐδέσποζε τοῦ ὀμίλου τῶν γυναικῶν.

«Ἐμπρός!» φώναξε σέ λίγο.

Εἶχαν συστήσει στή Ντριγκάλσκου, μόλις θ' ἄκουγε τό πρόσταγμα αὐτό, νά ἀποχωρισθῆ ἀπό τόν ὀμιλο τῶν ἄλλων γυναικῶν και νά ἀρχίσῃ νά προχωρῆ μόνη πρός τή μεγαλοπρεπή μαρμαρένια σκάλα.

"Έκανε ὅ,τι τῆς εἶπαν πολύ φυσικά και μέ βῆμα σουρμένο, μέ πόδια βαρειά, δίνοντας τήν ἐντύπωσι ἑνός ἄδειαστοῦ σακκιοῦ, πού τό κουνάει ένα χαλασμένο ἐλατήριο, ἀποσπάστηκε ἀπό τίς ἄλλες γυναῖκες πού τήν περιστοιχίζαν.

"Έπειτα, καθώς τό ἔντονο φῶς θάμπωνε τὰ μάτια της και τήν ἔκανε νά μή βλέπῃ σχεδόν, ὕψωσε τὰ χέρια της μέ μιὰ κίνηση γεμάτη πάθος.

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! φώναξε ὁ ἱμπρεσσάριος, μή συγκρατώντας τήν ἱκανοποίησί του, ἐνῶ ὁ ὀπερατέρ, γρήγορα, πυρετωδῶς, «γύριζε» τή συγκλονιστική αὐτή σκηνή.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε και ὁ σκηνοθέτης στό αὐτί τῆς Ντριγκάλσκου. Ξαναγυρίστε αὔριο... Θά σ'αξ χρειαστοῦμε.

Τήν ἄλλη μέρα τῆς ἔδωσαν νά κρατᾷ στά χέρια της ένα μωρό παιδί και τή φωτογράφησαν ἔτσι. Και τή μεθεπομένη, ἔπειτα ἀπό μιὰ ἄλλη σκηνή πού γύρισαν και πού κράτησε ἄρκετὲς ὥρες, τῆς μέτρησαν τριάντα μάρκα.

— Πότε πρέπει νά ξαναγυρίσω; ρώτησε ἐκείνη δειλά, σφίγοντας μέ λαχτάρα τό χρῆμα της.

— Θά σ'αξ εἰδοποιήσουμε. "Αφήστε μας τή διεύθυνσί σας! τῆς ἀπάντησε ὁ Θόρμπεργκε.

Κι' ἔπειτα ἀπό ένα χαμόγελο, πρόσθεσε:

— Αὐτή ἡ δουλειά, βλέπετε, δέν εἶνε τόσο ταχτική, ὅσο τό σινεμά τῶν γραφείων.

Μά ἡ "Άλμα Ντριγκάλσκου, πού ἦταν ἐξαντλημένη πειά, δέν ναισιόελασε καθόλου. "Έφυγε ἀπό τό στούντιο και ξαναγύρισε ἀργά στό σπίτι της, ἀποφασισμένη νά περιμένῃ ὡς ὅτου νά τήν ξανσκαλέσουν πάλιν.

Κι' αὐτό δέν ἄργησε νά γίνῃ. Σέ δυό-τρεις μέρες προσκάλεσαν πάλιν τήν Ντριγκάλσκου στό στούντιο τῆς «"Άλφα» κι' ἀπό τότε, κατὰ τούς μῆνες πού ἐπακολούθησαν, τήν καλοῦσαν ὀλοένα και πιό ταχτικά.

"Όλοι οἱ κριτικοὶ τῶν ἐφημερῶν εἶχαν ἐπαινέσει τό φιλμ «"Η "Αβυσσος» και εἶχαν μιλήσει ἰδιαιτέρως γιά τή συγκλονιστική σκηνή ὅπου ένα ἄθλιο πλάσμα, μιὰ γυναῖκα, ξεχωρίζοντας ἀπό τή μανιασμένη ὀρδή τῶν ἄλλων κυρелиασμένων γυναικῶν, εἶχε προκαλέσει μιὰ τόσο βαθειά ἐντύπωσι στό κοινό!

Και πραγματικά, κανεὶς δέν μποροῦσε νά δῆ τή Ντριγκάλσκου στή σκηνή αὐτή χωρίς νά ξεσπάσῃ σέ δάκρυα!

"Ό Φίλιπς τήν ξαναπροσκάλεσε και γιά τό καινούργιο του φιλμ. Αὐτή τή φορά, ἡ Ντριγκάλσκου, καθισμένη στήν εἴσοδο ἑνός ὀπογεῖου, παρακολουθοῦσε μ' ένα βλέμμα θλιβερό και χωρίς ζωή, μιὰ κυρία τῆς ἀρι-

Κατέφυγε σέ μιὰ γωνιά τοῦ στούντιο.

Όταν την ξαναείδε την άλλη μέρα, κυριεύτηκε από πραγματική λύσσα...

στοκρατίας που περνούσε στον δρόμο.

Την πλήρωσαν είκοσι μάρκα γι' αυτή τη σκηγή...

Έπειτα μία άλλη κινηματογραφική εταιρεία έμαθε τη διεύθυνσή της και την προσκάλεσε να παίξει διάφορους μικρούς ρόλους. Τα φιλμ με τα κοινωνικά και σοσιαλιστικά θέματα ήσαν της μόδας εκείνο το χρόνο και οι σκηνοθέτες συνήθισαν να προσκαλούν την Ντριγκάλσκι μόλις χρειαζόντουσαν μία φτωχή γυναίκα για την ταινία τους. Η παρουσία της έφτανε για να δημιουργήσει μία ασύγκριτη ατμοσφαιρα πόνου και αθλιότητας και να δώσει στο έργο μιά αναμφισβήτητη νότα ρεαλισμού.

Έντωμεταξύ η Ντριγκάλσκι δεν ένοιωθε πια τον έαυτό της τόσο μόνο όσο άλλοτε. Η άλλες «έκτακτες» τήν υποδεχόντουσαν φιλικά κ' είχαν συνηθίσει σ' αυτήν και στη φτώχεια που αναδινόταν απ' όλο της τό είνε. Ακολουθώντας τις συμβουλές τους, άπευθυνόταν κάθε φορά που έκαναν λίγον

καιρό να την προσκαλέσουν στο στούντιο, στα γραφεία, που ανέλαμβαναν την πρόσληψη εκτάκτων ήθοποιων για τα διάφορα φιλμ. Χωρίς να καλοκαταλαβαίνει και η ίδια τί περίμεναν απ' αυτή, είχε προσέξει ότι όσο πιο πολύ έπαιζε σ' ένα φιλμ, τόσο περισσότερα της έδιναν. Με δυο λόγια, έγινε φιλόδοξη και έπιθυμούσε να μορφωθεί για να κερδίζει περισσότερα χρήματα.

Με τα ποσά που είχε λάβει για τα πρώτα της φιλμ, η Άλμα Ντριγκάλσκι πλήρωσε το

Έκυκλοφόρησε εις κομψόν τόμον και επί έκλεκτου χάρτου το «Γκιουλιετάν», ή θαυμασία ποιητική συλλογή του Πέρσου ποιητού Σααντή, κατά μετάφρασιν του ποιητού κ. Μιχ. Άργυροπούλου.

Οί έπιθυμούντες να τό άποκτήσουν εκ του έσωτερικού, πρέπει να άποστείλουν εις τα γραφεία του «Μπουκέτου» δραχμάς 40 και θα τό λάβουν ελεύθερον ταχ. τελών.

Με την ίδιαν τιμήν τών 40 δραχ. και τα ταχυδρομικά άποστέλλεται τό βιβλίον και εις τό έξωτερικόν.

γιατρό και, λίγες μέρες αργότερα, μπόρεσε να θάψη άξιοπρεπώς τόν άνδρα της που πέθανε.

Ο θάνατος του συζύγου της ήταν γι' αυτήν ένα ξαλάφρωμα. Ίώρα ή ζωή φαινόταν πιο εύκολη στη χήρα και μπόρεσε να βάλη λίγα χρήματα κατά μέρος. Κι' έπειδή δέν μπορούσε να αφήνη μόνο μέσα στο σπίτι τόν δυστυχισμένο ήλιθιο γυιό της, γιατί ζητούσε διαρκώς να παίξει με τα σπέρτα και ύπήρχε κίνδυνος μήπως βάλη καμμιά πυρκαϊά, τόν έβαλε σ' να φιλανθρωπικό κατάστημα του Δήμου όπου, πληρώνοντας λίγα χρήματα κάθε μήνα, του εξασφάλισε την τροφή και την περιποίηση.

* * *

Άφου ώργάνωσε έτσι τη ζωή της, της φάνηκε ότι άνέπνεε για πρώτη φορά ελεύθερα και ότι τα μάτια της άνοιγαν σ' έναν καινούργιο όρίζοντα.

Οί γείτονές της, που κατοικούσαν στο ίδιο σπίτι, δείχτηκαν έξαιρετικά ζηλότυποι για την καταπληκτική σταδιοδρομία της στα φιλμ, μά ή Ντριγκάλσκι δέν νοιάστηκε γι' αυτό καθόλου. Η ζήλεια τους μάλιστα συντέλεσε να άποκτήση κάποια έμπιστοσύνη στον έαυτό της, πράγμα που δέν τό είχε ποτέ. Έπαψε πειιά έντελώς να πηγαίνει να ξενοδοculeύη και είχε την τύχη

μάλιστα να βρη έναν ύπενοικιαστή, που έπιασε την κάμαρη του σπιτιού της, που είχε μείνει άδειανη μετά τόν θάνατο του συζύγου της.

Ο Χέρ-Πούς — έτσι τόν έλεγαν τόν ένοικιαστή της — ήταν ένας χήρος που πουλούσε παγωτά στον δρόμο. Της πλήρωνε δωδεκα μάρκα τόν μήνα και τόν μισό από τόν λογαριασμό του γκαζιού.

Η Άλμα Ντριγκάλσκι τόν εύρισκε γοητευτικό. Μα κι' αυτός φερνόταν καλόβολα και φιλικά μαζί της. Έπιδιώκοντας να τό άρέσει, άνόρασε μιά άσπρη μπλούζα, άσχισε να μαγειρεύη και του έφτιαχνε σάντουιτς, που του τό έδινε κάθε πρωί για να τρώη στη γύρα του.

Μα και τό πρόσωπό της άλλαξε. Τα σκαμμένα μάγουλά της γέμισαν και ή θολούρες εξαφανίστηκαν γύρω από τα μάτια της. Αυτό δέ συνεβη άκριβώς τη στιγμή που είχε φτάσει στο ζενίθ της κινηματογραφικής σταδιοδρομίας, τη στιγμή που τό όνομα της Ντριγκάλσκι είχε γίνει τό σύμβολο της έπιτυχίας για τούς σκηνοθέτες και τούς υπερασπιστές.

* * *

Ένα πρωί, ο Ρενάτους Θόρμπεργκε τη συνήντησε καθώς πήγαινε στο βεστιαριο για να πάρη τό σάλι, που της χρησίμευε για έπανωφόρι.

— Μπα! έκανε. Καλημέρα, φράου Ντριγκάλσκι. Τί κάνετε;

— Γιολύ καλά. Ευχαριστώ, κύριε Θόρμπεργκε.

— Ναι, πραγματικά είστε πολύ καλά, ξαναείπε πιο άργά ο Θόρμπεργκε που την εξέταζε από τό κεφάλι ως τα πόδια. Έχετε πολύ καλό παρουσιαστικό.

Και προς μεγάλη κατάπληξι της νέας γυναίκας, που νόμισε πως ξεχώρισε κάποιον άλλόκοτο τόνο στη φωνή του, άπομακρύνθηκε χωρίς να προσθέση λέξι.

— Πόσο οί άνθρωποι είνε ζηλιάρηδες! ψιθύρισε ή Ντριγκάλσκι, ύψώνοντας τούς ώμους της και βγήκε έξω.

Στον δρόμο στάθηκε σ' ένα μαγαζι και διάλεξε ένα άνθοδοχείο. Λίγο πιο πέρα, ψώνισε μιά άσπρη λεκάνη για την κάμαρη του Χέρρ Πούς, του ένοικιαστού της. Στο ζαχαροπλάστη, άγόρασε γλυκά για τόν γυιό της που θα πήγαινε να τόν δη την έπομένη.

Αυτός ο τελευταίος ήταν εύτυχισμένος στο φιλανθρωπικό κατάστημα που έμενε. Έπειδή είχε τη mania να παίξει με τα σπέρτα, του είχαν δώσει μικρά ξυλαράκια κόκκινα, κίτρινα και γαλάζια, που τα ξεχώριζε κατά χρώματα ή τα μπέρδευε κατά τό κέφι του.

σπίτι της, χαμογέλασε καθώς

Και ή Άλμα Ντριγκάλσκι, που διευθυνόταν τώρα προς τό τόν συλλογίστηκε.

Ναι, χαμογελούσε τώρα συχνά. Χαμογελούσε όταν κυταζόταν στον καθρέφτη της, χαμογελούσε όταν φόραγε την άσπρη μπλούζα της, που της πήγαινε τόσο ωραία με τη γα-

(Η συνέχεια στη σελίδα 45).

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της 8ης σελίδος).

λάζια φούστα της. Χαμογελούσε ακόμα όταν έφτιαχνε τηγανίτες για τον ένοικιαστή της Χέρρ Πούς, στον οποίο άρρεσε να παίρνη έναν καφέ μαζί της, όταν γύριζε το βράδυ από τη δουλειά της.

Έξ' άλλου, ο Πούς αυτός της είχε δώσει να καταλάβη ότι δεν θα του ήταν καθόλου δυσάρεστο να παντρευτή την αξιολύπητη χήρα που τον περιποιόταν τόσο καλά. Και η σκέψις αυτή έκανε την Ντριγκάλσκυ να χαμογελάη περισσότερο από το κάθε τί.

* * *

Κατά τον Όχρσβρη, οι διευθυνταί του στούντιο άρχισαν να δείχνονται δυσαρεστημένοι από την εργασία της. Της είχαν δώσει ωστόσο έναν ρόλο τόσο εύκολο: "Έπρεπε να διασχίση έναν δρόμο, να σταθίη μια στιγμή κάτω από ένα φανάρι, να στηριχτή σ' αυτό, να βήξη και να απομακρυνθή κατόπιν άργά, με βήμα συρτό και κουρασμένο.

Όλα πήγαν άσχημα στη σκηνή αυτή: Η ράχη της δεν είχε πειά αυτή την καμπύλη της φτώχειας, που την έκανε τόσο αξιολύπητη άλλοτε, και τα μάτια της, που είχαν συνηθίσει πειά στο δυνατό φως των λαμπτήρων, έμεναν λαμπρά και στεγνά. Ο σκηνοθέτης, αφού την έβαλε να επαναλάβη τρείς φορές την ίδια σκηνή, θύμωσε, βλαστήμησε δυνατά και την έστειλε στο σπίτι της.

Και όταν την ξαναείδε την άλλη μέρα με το καπέλλο της, την άσπρη μπλούζα της και τη γαλάζια φούστα της, για την οποία ήταν τόσο περήφανη, κυριεύθηκε από πραγματική λύσσα. Την έντυσε με κουρέλια, με παλιοπελλερίνες, που προερχόντουσαν ωστόσο από το βεστιάριο του στούντιο και δεν είχαν αυτό το τσαλάκωμα, αυτόν τον τόνο της φυσικότητας, που τόσο επιδιώκουν οι σκηνοθέται. Και της έδωσε αυστηρά να μην ξαναπαρουσιαστή στο έξησ στο στούντιο παρά μόνο με τα κουρέλια που φορούσε κατά την πρώτη της επίσκεψη...

Η δυστυχισμένη δεν μπορούσε να καταλάβη την άφορη της συμπεριφοράς του αυτής. Η άλλες «έκτακτες» είχαν το δικαίωμα να ντύνονται όπως τους άρεσε. Γιατί λοιπόν ήθελαν να την υποχρεώσουν να φοράη κουρέλια, για τα οποία ιτρεπόταν τώρα και που θα την έκαναν να μοιάζη με σκιάχτρο;

— Μεγάλε Θεέ! ψιθύρισε. Αυτοί οι άνθρωποι τρελλάθηκαν.

Όλο τον Νοέμβριο της έδωσαν πολύ λίγη εργασία. Και τον Δεκέμβριο την προσκάλεσαν μια φορά μόνο στο στούντιο για μια σκηνή του φιλμ «Λαοί σε άπογνωσι».

— Τι διάβολο! φώναξε ο Φίλιπς καθώς γύριζαν τη σκηνή αυτή και βλέποντας τη Ντριγκάλσκυ που δεν την άναγνώρισε. Γιατί αυτή η γυναίκα δεν είναι μακιγιαρισμένη;

Και μόνο όταν ένοιωσε να την τραβάνε απότομα από το μπράτσο ή Ντριγκάλσκυ κατάλαβε ότι έπρόκειτο γι' αυτήν. Της μελάνιασαν βιαστικά τους γύρους των ματιών της, της χάραξαν ρυτίδες στο πρόσωπο... Μά του κάκου... Το μακιγιαρίσμα αυτό δεν έμοιαζε καθόλου με τα πραγματικά στίγματα της δυστυχίας και της πείνας που δεν χόρταινε ποτέ, με τα στίγματα που η Ντριγκάλσκυ είχε χάσει από τότε που γνώρισε κάποια άνεσι.

Και η Ντριγκάλσκυ, άπελπισμένη τότε, κατέφυγε στο γραφείο του Θόρμπεργκε και άρχισε να κλαίη και να παραπονιέται...

— Τι συμβαίνει εδώ; ρώτησε ο Φίλιπς μπαίνοντας κι' αυτός στο γραφείο και βλέποντας μια γυναίκα στρουμπουλή, μια τελεία άστη που θρηνολογούσε.

— Η Ντριγκάλσκυ παραπονιέται ότι δεν της δίνουμε πειά δουλειά, όπως άλλοτε, του εξήγησε ο Θόρμπεργκε.

— Έλεγα, έπρόσθεσε η Ντριγκάλσκυ, ότι δεν είναι σωστό να μη μου δίνετε πειά δουλειά όπως άλλοτε, τώρα που μπορώ και ντύνομαι καλά. Όλοι με κυττάτε με ένα ύφος σαν να είναι έγκλημα για μια φτωγή γυναίκα σαν έμένα να χορταίνη την πείνα της. Μπορώ να μακιγιάρωμαι και να γίνωμαι φτωγή, αν θέλετε, όπως κάνουν όλες η άλλες «έκτακτες». Μά, Θεέ μου, δεν φαντάζομαι να έχετε την άξίωσι να φοράω κουρέλια σ' όλη μου τη ζωή. Έξ' άλλου, μήπως όλα στον κινηματογράφο δεν είναι ψεύτικα; Δεν θα με διώξετε, δεν είναι έτσι, έπειδή δεν ζω πειά στην άθλιότητα;

— Γελίεσαι! κύρλιαξε ο Φίλιπς με λύσσα. Δεν είναι όλα ψεύτικα στον κινηματογράφο κι' αυτό που άκριβώς ζητάμε είναι η πραγματικότητα! Ζητάμε τη ζωή, έτσι όπως είναι! Αν προτιμάς μια ζωή άνετη από τη φτώχεια, αυτό άφορά έσένα. Μά έμάς δεν μάς ενδιαφέρει πειά!

Κι' ο Ιμπρεσσάριος βγήκε έξω, χτυπώντας πίσω του δυνατά την πόρτα.

— Έχει δίκιο! είπε μελαγχολικά ο Ρενάτους Θόρμπεργκε.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της 29ης σελίδος).

και είχε γίνει η σκιά της. Μά η Κεύ ήταν ένα φρόνιμο κ...
— Είσαι παντρεμένος, του δήλωσε, και δεν θα ήθελα έξ αίτίας μου να χωρίσης τη γυναίκα σου. Έπειτα τί έχω να κερδίσω από τη συντροφιά σου;

— Θα σε κάνω ένδοξη, θα σ' αγοράσω μια όμορφη θίλλα και θα έρχωμαι εκεί να περνάω μια ώρα κοντά σου, της άπαντούσε ο θιομήχανος.

Και η Κεύ άρχισε να σκέφτεται σοβαρά αυτήν την πρότασί του. Δέχθηκε τέλος να γίνη φίλη του. Ζήσαν μαζί λίγους μήνας. Ξαφνικά η γυναίκα του θιομηχάνου πληροφορήθηκε τις σχέσεις των. Πήγε και θρήκε την Κεύ, την έξευτέλισε και την πλήρωσε για ν' αφήση ήσυχο τον άνδρα της. Η Κεύ κατάλαβε ότι αυτή η γυναίκα είχε δίκιο και δεν παραπονέθηκε. Της υποσχέθηκε να δώση μάλιστα μια λύσι σ' αυτήν την ιστορία και άπειράθη ν' αυτοκτονήση φυτεύοντας μια σφαίρα στο στήθος της. Μά γλύτωσε το θάνατο. Κι' ο θιομήχανος φοβούμενος τις άδιακρισίες των δημοσιογράφων δεν έτόλμησε πειά να πάη να την συναντήση.

Η Κεύ σήμερα ζή πάλι στο μικρό δωμάτιό της, τρώει στ' αυτόματα έστιατόρια και έξακολουθεί να ράθη μόνη της τα φορέματά της. Μά δεν παραπονιέται. Ξέρει ότι δεν είναι τυχερό ποτέ να γίνη διάσημη. Η Κεύ είναι ο τύπος της «χορευτριάς-νοικοκυράς», ένας τύπος υπερβολικά σπάνιος σ' όλον τον κόσμο.

Η «Μπούλυ» πάλιν, είναι σωστός διάβολος. Είναι τετράξανθη και γοητευτική. Τρελλαίνεται για τις εύθυμες περιπέτειες και της άρέσει να θασανίζη τους άνδρες. Είναι η πιό γνωστή άπ' όλες τις χορευτρίες του Λονδίνου κι' η πιό «μοιραία» γόησσά του. Τρείς άνθρωποι έχουν πεθάνει έξ αίτίας της. Μ' αυτή δεν σκοτίζεται για τα θάσσανα των άλλων. Εκείνη την ενδιαφέρει να άξάνη τα θύματά της και την περιουσία της. Η ξανθή «Μπούλυ» έχει μια σημαντική περιουσία. Παίζει μάλιστα και στο χρηματιστήριο έκμεταλλευόμενη τα μυστικά που της έμπιστεύονται οι φίλοι της. Είναι η πιό γνωστή άπ' όλες. Ωστόσο δεν αγαπάει τον κινηματογράφο και τον έχει ως μέσον για να κυκλοφορή στον κόσμο των πλουσίων και να κάνη τα «κόλπα» της. Η «Μπούλυ» είναι μια διάσημη και σατανική γόησσα και φυσικά υπερβολικά επικίνδυνη.

Όσο πειά για την Μύριαμ είναι ο τύπος του πραγματικού δυστυχισμένου «γκέρλ» χορεύει για να θρέψη τα μικρά άδέλφια της και τους γέρους γονείς της. Η Μύριαμ δεν έχει έρωτες. Αγαπάει μόνο τη δουλειά της. Γι' αυτό κιόλας χορεύει καλύτερα από όλα τα «γκέρλ» του Λονδίνου και δεν φοβάται ποτέ να μείνη χωρίς δουλειά.

Αυτά τα τέσσερα κορίτσια που σās άνεφερα είναι η πιό χαρακτηριστικοί τύποι των χορευτριών. Και λίγο να προσέξετε θα το άνακαλύψετε στα μπαλλέτα όλων των θεάτρων κι' όλων των στούντιο. Ποτέ δεν κρύβουν την ιδιωτική ζωή τους. Μά πάνω στα φώτα της σκηνής ή των προβολέων είναι όλες τους εύθυμες και χαριτωμένες. Γι' αυτό κιόλας κινούν τον θαυμασμό των ανθρώπων που λατρεύουν το θέατρο και τον κινηματογράφο.

ΤΣΑΡΛΥ ΕΝΤΥΓΚΕΡ

Η Τέχνη είναι άστηρός κύριος. Φράου Ντριγκάλσκυ, μπορείτε να διαλέξετε: Η να έξακολουθήσετε τη ζωή που κάνετε τώρα, ή να δουλεύετε όπως άλλοτε χωρίς φόβο για την κούρασι, να περιποιήσετε τον δυστυχισμένο γυιό σας, να περνάτε νύχτες άγρυπνίας από την έγνοια και τη φτώχεια στο προσκέφαλό του. Αν προτιμήσετε το δεύτερο, έλατε να με ξαναϊδητε. Με καταλάβατε;

Όχι... Η Άλμα Ντριγκάλσκυ δεν καταλάβαινε αυτή τη λογική, δεν την καταλάβαινε καθόλου.

Μονάχα, καθώς απομακρυνόταν άργά, συγχυσμένη, κατάπληκτη και λίγο άνήσυχη, η ράχη της είχε ξαναπάρει την καμπύλη της φτώχειας που την έκανε τόσο αξιολύπητη και το βήμα της δεν ήταν καθόλου σταθερό.

— Τι θέλουν να πουν όλα αυτά; σκεφτόταν στον δρόμο. Με πλήρώνουν και θέλουν να μείνω στη φτώχεια. Κερδίζω άρκετά χρήματα για να αγοράζω, τι θέλω για να τρώγω και όμως θέλουν να πεινάω. Άμα χορταίνω την πείνα μου, δεν μου δίνουν πειά δουλειά. Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να συμβουλευτώ τον καλό μου φίλο Πούς και να δώ τί λέει κι' αυτός για όλα αυτά... Και νομίζω πως πρέπει να βρω κανένα σπίτι ή κανένα γραφείο για να το σιγουρίζω όπως άλλοτε... Μέσα στο στούντιο, μά την πίστι μου, είναι όλοι τρελλοί.

ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ